

Sluipweg

Van dezelfde auteur:

Nickname

Botsing

INGRID OONINCX

SLUIPWEG

the house of books

Dit verhaal speelt zich af in de streek waar ik opgroeide maar is niet gebaseerd op waargebeurde feiten en dus voor honderd procent fictie.

Copyright © 2013 by Ingrid Oonincx & The House of Books, Vianen/Antwerpen
Een uitgave van The House of Books, Vianen/Antwerpen

Omslagontwerp

Wil Immink Design

Omslagfoto

Romina Ortega/Getty Images

Foto auteur

© Petra van Vliet, Powershoot

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3689 4

ISBN 978 90 443 3708 2 (e-book)

D/2013/8899/144

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*What have I become?
My sweetest friend
Everyone I know
Goes away in the end
You could have it all
My empire of dirt
I will let you down
I will make you hurt**

*Uit *Hurt* door Nine Inch Nails, *The Downward Spiral*
(1994)

Proloog

Zomer 1984

Als een ster drijft ze op het wateroppervlak. Gwen telt de seconden: een, twee, drie...

Golfjes water overspoelen haar gezicht. Bij tien zwemt ze een paar slagen, spreidt haar armen en benen en herhaalt het trucje. Vijftien.

‘Een nieuw record!’ roept ze juichend naar haar vrienden die op het kleine strandje bij het bosven liggen te zonnen. Niemand kijkt op. Gwen haalt diep adem en duikt onder. Luchtbelletjes ploppen in haar oren. Behendig zwemt ze tussen de lange, groene slierten door die grote delen van de bodem bedekken.

Ik ben een zeemeermin, denkt ze terwijl ze zich met haar armen strak langs haar lichaam op haar beenslag voortstuwt. Wanneer ze weer boven water komt, bevindt ze zich in een veld van waterlelies. Ze lacht en kijkt opnieuw verwachtingsvol in de richting van haar vrienden. Nog steeds lijkt niemand aandacht voor haar te hebben. Met haar tenen tast ze naar de

bodem om even uit te rusten, maar wanneer ze de zompige modder voelt, komt ze weer in beweging en zwemt met trage slagen naar de overkant van het ven.

Het gesprek van haar vrienden drijft in flarden over het wateroppervlak naar haar toe. Ze hoort het gegiechel van Laura en Ester, waarschijnlijk om de grappen van Marcel, Guus en Koen, af en toe onderbroken door de zware stem van Patrick. Het is hun laatste zomer samen. Na dit eindexamenjaar zullen ze uitzwermen en kan het echte leven beginnen. Gwen zal komend schooljaar niet alleen hard moeten werken om haar havo-diploma te halen, maar ook om toegelaten te worden tot de prestigieuze kunstacademie waarop ze haar zinnen heeft gezet. Daarvoor heeft ze een steengoed portfolio nodig, in elk geval stukken beter dan die kinderachtige tekeningen die ze tot nu toe verzameld heeft.

Een stugge waterplant slingert zich om haar been, met een ruk trekt Gwen zich los.

Een geweldig idee komt in haar op. Ze duikt onder en zwemt met krachtige slagen totdat ze net boven de wuivende planten op de bodem is. Gefascineerd kijkt ze om zich heen. Dat is het! Dit gaat ze schilderen, deze magische, duistere, troebele wereld. Ze slaat de details van de verstilde onderwaterwereld op in haar geheugen. Het zou zelfs een hele serie kunnen worden, voor haar portfolio. Dat zou fantastisch zijn.

Plotseling zit ze vast. Met felle bewegingen probeert ze zich los te trekken, maar pas als dat niet lukt, beseft ze dat iemand haar enkels vasthoudt. Geërgerd draait ze zich om. Onmiddellijk herkent ze de halflange donkere haren van Patrick. Denkt hij dat dit grappig is? Weer probeert ze zich los te trekken, maar hij verstevigt zijn greep. Haar longen beginnen te bran-

den. Heeft Patrick niet in de gaten dat ze bijna stikt? Ze buigt zich naar hem toe en gebaart naar boven.

Met een koude, onbewogen blik staart hij haar aan.

Gwens hoofd barst bijna.

Laat me los, idioot!

Ze slaat op zijn hoofd, armen en schouders. Dit moet stoppen. Zuurstof! Nu!

Dan felle, hevige bewegingen in het water. Flitsen rood, geel, groen. Gwen tuimelt, draait en rolt en voelt een harde ruk aan haar benen, gevolgd door handen die haar stevig vastpakken en omhoog trekken.

Boven haar schittert de zon, gebroken door het water.

Als ze eindelijk door het wateroppervlak heen breekt, vult ze haar verlangende longen gierend met zuurstof. Langzaam wordt de wereld weer helder.

Ze hapt naar adem en kijkt woest om zich heen.

‘Verdomme, Patrick!’ vloekt ze.

‘Kom mee naar de kant,’ zegt de geruststellende stem van Marcel naast haar. Samen met hem zwemt ze naar het strandje.

‘Wat gebeurde er nou?’ vraagt Gwen, trillend van woede en angst.

‘Patrick wou een grap met je uithalen,’ antwoordt Ester met een bleek gezicht. ‘Maar jullie kwamen niet meer boven.’

‘Als Marcel niet zo snel had gereageerd, was het misschien wel slecht afgelopen,’ zegt een geschrokken Laura met een boze blik op Patrick die nog steeds in het water is. ‘Hij is met Koen het ven in gerend om je te redden.’

‘Gaat het weer?’ vraagt Marcel met een bezorgd gezicht terwijl hij een handdoek om haar heenslaat.

Gwen knikt dankbaar en glimlacht naar haar beste vriend.
'Bedankt voor de redding. Als ik ooit eens wat terug kan doen...'

Marcel knipoogt.

'Dat is een heel mooi aanbod waarvan ik zeker gebruik ga maken. Komende maand ben jij mijn seksslavin.'

Gwen grinnikt.

Dan dringen de boze stemmen van Patrick en Koen tot haar door. Ze staan met gebalde vuisten dreigend tegenover elkaar in het ven. Van een afstand ziet het eruit als een ongelijke strijd omdat Patrick ruim een kop groter is maar Gwen weet dat de sportieve Koen veel sneller en wendbaarder is.

'Ze gaan toch niet vechten, hè? Laat ze ophouden!'

Guus rent het ven in om de vechtersbazen te kalmeren. Kort daarna komen Patrick en Koen met gebogen hoofd uit het water.

'Sorry,' zegt Patrick als hij voor Gwen staat.

'Had je niet in de gaten dat ik bijna stikte?' vraagt ze terwijl haar boosheid weer oplaait. Patrick schudt zijn hoofd, alsof hij zelf ook niet kan bevatten waarom hij zoiets stoms deed. 'Het was niet expres. Ik weet niet wat me bezielde.' Hij kijkt schuld-bewust naar Gwen. 'Vergeef je me?'

Hij veegt een donkere lok van zijn voorhoofd en produceert de charmante grijns waarmee hij alle meisjes het hoofd op hol doet slaan. Gwen denkt aan zijn onbewogen blik onder water. Ze zal het zich verbeeld hebben door het zuurstofgebrek.

'Goed dan. Ik vergeef je,' zegt ze, 'maar alleen als jij belooft dat je het nooit meer doet.' Patrick grijnst nog breder, graait in zijn tas en gooit Gwen een blikje bier toe.

Hij maakt een proostgebaar met het zijne.

Even twijfelt ze, maar dan proost ze terug en neemt een slok.

‘Het is de laatste week van de zomervakantie, laten we ervan genieten,’ doorbreekt Marcel de spanning.

‘Ik ga hout halen voor een kampvuur,’ reageert Guus opgetogen. Iedereen begint te joelen. Een kampvuur betekent vaak ook een spannend verhaal van Koen. Guus springt op en verdwijnt in het bos, Ester nestelt zich in Patricks armen en Laura en Koen voeren op fluisterende toon een serieus gesprek. Marcel speelt gitaar en zingt zachtjes mee. Gwen voelt dat hij naar haar kijkt.

‘Je zingt toch niet over mij, hè?’ zegt ze plagend.

‘*What shall we do with the drunken sailor*’, kweelt Marcel.

Gwen drinkt proestend haar blikje bier leeg en gooit het raketelings langs zijn hoofd. Dan pakt ze haar tekenblok uit haar rugzak en begint te schetsen.

Wanneer de laatste zonnestrallen van de hete zomerdag het ven in een rode gloed zetten, steekt Guus het kampvuur aan. Koen maant iedereen tot stilte en kijkt met een bloedserieus gezicht de kring rond. Ze schuiven wat dichters naar elkaar toe.

Koen schraapt zijn keel en laat zijn stem dalen. ‘Dit verhaal gaat over een vriendengroep, lang geleden. Ik noem ze *The Magnificent Seven*. Net als wij.’

1 augustus 1995

Gwen

I

Als ik de deur van de ontvangstruimte open, komt het geroezemoes me tegemoet. Zonder op of om te kijken loop ik naar de aula van het crematorium. Daar is nog niemand. Ik ga op de achterste rij zitten en kijk naar de kist. Het is echt waar. Guus is dood. Net zoals de anderen, tien jaar geleden. Het liefst zou ik nu heel hard willen schreeuwen, maar in plaats daarvan grabbel ik in mijn handtas, op zoek naar papieren zakdoekjes. Ze zitten er niet in. Ik veeg een traan weg en controleer mijn make-up in een spiegeltje. De façade is nog intact.

Ik schrik als ik een hand op mijn schouder voel. Snel draai ik me om. Mijn hart slaat een slag over.

‘Dag Gwen,’ zegt hij.

‘Hallo Patrick.’

Wat doet hij hier?

‘Dat we elkaar op deze manier weer moeten ontmoeten.’

Ik knik en bijt op mijn onderlip. Patrick laat zich op de stoel

naast me vallen, een te zwaar parfum dringt mijn neusgaten in.
Kouros, herinner ik me.

Onderzoekend kijkt hij me aan.

‘Je bent veranderd.’

‘Jij niet,’ antwoord ik net iets te snel.

Hij lacht en onthult een rijtje volmaakte tanden.

‘De tijd heeft geen vat op me,’ reageert hij zelfvoldaan alsof ik hem zojuist een compliment heb gegeven. Ik probeer spottend te glimlachen, maar dat lukt niet erg. Donker geklede mensen schuifelen langs ons heen en nemen plaats in de zaal.

‘Ik had je niet verwacht vandaag,’ zeg ik.

‘Guus was ook mijn vriend.’ Hij klinkt beledigd.

‘Natuurlijk, maar je komt nooit meer in het dorp, dus ik dacht...’

Ik zwijg, kijk naar de kist en luister naar de zachte piano-klanken die door de ruimte klinken. Patrick kijkt omzichtig om zich heen, steekt dan zijn hand op en wuift.

‘Daar is Marcel.’

Zenuwen golven door mijn buik. Ik draai me om en zie mijn jeugdliefde naderen. Marcel groet ons met een afstandelijk knikje en gaat naast me zitten.

‘Zo zien we elkaar nooit, zo twee keer in de week,’ zegt Marcel.

Vragend kijk ik hem aan.

‘Heeft Patrick het je nog niet verteld?’

‘Wat verteld?’ reageer ik terwijl ik de onrust in mijn stem probeer te onderdrukken.

‘Ik kwam hem deze week al eerder tegen. Hij woont weer in het dorp.’

Mijn mond valt open.

‘Nu heb je mijn nieuwtje verpest, Marcel. Ik had haar het

goede nieuws zelf willen brengen.’ Met een stijgend gevoel van onbehagen wacht ik op wat er komt.

‘Ik heb Phoenix gekocht,’ zegt Patrick trots.

‘Het bordeel?’ reageer ik ongelovig.

De glimlach verdwijnt van zijn lippen.

‘Is daar soms iets mis mee, Gwen?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zeg ik voor de vorm.

Patrick is pooier geworden, eigenlijk verbaast me dat niets.

‘Ik verdien mijn geld met dat wat mensen het liefste doen. Ik kan me geen mooiere business voorstellen.’ Hij lacht ongepast hard. De zwarte raven op de voorste rijen draaien zich geërgerd naar ons om.

Ik probeer me voor te stellen hoe we er in hun ogen uitzien. Patrick als een man van de wereld in een peperduur maatpak, Marcel nonchalant knap in spijkerbroek en T-shirt en ik streng en zakelijk, nog steeds in het donkergrijze mantelpakje dat ik vandaag op mijn werk droeg.

De dienst begint. Een man schraapt zijn keel en begint te praten over vergeving. Ik kijk weer naar de kist. Daar ligt Guus, pas 27 jaar, en geen zin meer in het leven. Een bleke vrouw van een jaar of dertig stapt naar voren en neemt plaats achter het spreekgestoelte. Het is zijn zus, lang, mager en blond, net als Guus. Zelfs van deze afstand kan ik zien dat ze staat te wankelen op haar benen.

‘Jullie vinden zeker dat het zijn verdiende loon is,’ bijt ze de mensen op de eerste rijen toe. Ik zie schouders verstijven. ‘Een smerige junkie. Dat is hoe jullie hem zagen.’

Een licht geroezemoes stijgt op en blijft boven de hoofden van de dorpelingen gonzen. De man van de uitvaartorganisatie kijkt paniekerig om zich heen.

Ze verheft haar stem.

‘Maar jullie vergeten dat Guus ook een lieve jongen was. Iemand met ontzettend veel pech in zijn leven.’ Het gefluister verstomt weer. De zus van Guus vat het blijkbaar op als een aanmoediging om door te gaan. ‘Jullie kunnen je niet voorstellen hoeveel pijn hij had na het ongeluk. Elke minuut, elke dag, tien jaar lang. Niet alleen aan zijn lijf,’ ze wacht even, ‘maar ook hier.’ Ze legt haar hand op haar hart. ‘Hij verloor drie van zijn beste vrienden.’ Ze kijkt in onze richting. ‘En daarna lieten zijn andere vrienden hem vallen. Alsof alles wat er gebeurd is zijn schuld was. Dat heeft hem enorm veel pijn gedaan. Besef- fen jullie dat?’

Ik krimp ineen.

‘Hij ging eraan kapot!’ Haar stem breekt.

Ik vecht tegen de neiging om mijn vingers in mijn oren te stoppen. De uitvaartmedewerker loopt zenuwachtig heen en weer, wachtend op een geschikt moment om in te grijpen.

‘Het enige dat hij voor ons achterliet was een songtekst. Alsof dat wat helpt.’

Verslagen buigt ze haar hoofd. De man grijpt zijn kans en voert haar weg van het spreekgestoelte. Muziek vult de aula. Ik herken de tonen van *Hurt*. Tranen springen me in de ogen, als ze over mijn wangen lopen, veeg ik ze snel weg. Patrick legt in een troostend gebaar zijn hand op mijn schouder maar ik tel de seconden totdat hij weer los laat.

Na het afscheidswoord van de man van de uitvaartonderne- ming haasten de mensen zich de zaal uit, waarschijnlijk om zo snel mogelijk te kunnen aanschuiven bij de koffietafel. Ik glim- lach naar Marcel, knik naar Patrick en loop zonder omkijken naar de uitgang. Heel even hoop ik dat ik weg kan komen,

maar dan hoor ik voetstappen achter me. Weer die bezitterige hand op mijn schouder. Patricks stem klinkt hees.

‘Ga niet zo snel weg, Gwen. Blijf nog even, alsjeblieft.’

Ik draai me om en schrik van het contrast tussen zijn stem en zijn dwingende ogen.

‘Alles oké?’ vraagt Marcel, die achter ons aan is gekomen.

Ik knik en kijk afwachtend naar Patrick.

‘Kom, we gaan naar buiten,’ zegt hij terwijl hij zijn armen om Marcel en mij heen slaat en ons richting de uitgang dirigeert.

Buiten is het tropisch warm. Ik ontsnap aan Patricks greep en vis mijn zonnebril uit mijn tas. ‘Ik heb jullie gemist,’ begint Patrick quasisentimenteel. ‘We moeten hoognodig eens bijpraten. Waarom komen jullie vrijdagavond niet naar mijn club om mijn terugkomst te vieren?’

‘Ik weet niet of dat uitkomt,’ antwoord ik.

Patrick steekt een sigaret op en laat zijn blik over de parkeerplaats gaan. Zijn ogen blijven hangen op een patserige sportwagen, ongetwijfeld de zijne. Dan draait hij zich weer naar mij en glimlacht.

‘Je vindt vast wel een manier, Gwen.’

Hij groet, loopt de parkeerplaats op en stapt in een onooglijk koekblik. Wanneer hij ons passeert, draait hij het raampje open.

‘Let niet op de auto, ik moet het even low profile houden. Ik zie jullie vrijdagavond rond een uur of negen.’

Als ik thuiskom zit Richard in korte broek en hemd op zijn vaste plek op de bank. Alle ramen staan open, maar het helpt niet tegen de broeierige warmte in onze kleine huiskamer.

‘Waar was je nou?’ vraagt mijn echtgenoot zonder zijn blik van de televisie af te wenden.

‘Je weet toch dat Guus vanmiddag gecremeerd werd?’ antwoord ik geërgerd.

‘O ja, die flikker,’ zegt Richard en hij kijkt verder naar het tv-programma. Ik besluit niet te reageren, loop naar de keuken en tref een enorme bende aan. Met moeite weersta ik de neiging om de afwas van het aanrecht te vegen en ga aan de keukentafel zitten. De gebeurtenissen tijdens de crematie blijven door mijn hoofd malen. Ik denk weer aan de muziek en aan de zin die me het meest raakte: *What have I become? My sweetest friend.*

Ik zucht diep. Na het eindexamen zouden we allemaal uit het dorp vertrekken om onze dromen waar te maken, maar Patrick is de enige die daadwerkelijk is weggegaan. Laura, Ester en Koen zullen hier nooit meer weggkomen, zij liggen al tien jaar onder de grond. Nu ook Guus dood is, is de balans van *The Magnificent Seven* negatief uitgeslagen; van de zeven zijn er nog maar drie over.

Mijn hoofd maalt. Ik ben er nog. Maar wat is er met mijn dromen gebeurd? Wat doe ik hier in dit huis met deze man? Mijn keuzes zijn makkelijk te verklaren, maar waren het de goede? Richard en ik leerden elkaar kennen bij de elektronicazaak waar ik in de donkere periode na het ongeluk een baantje aangeboden kreeg. Ik was depressief en weinig spraakzaam maar was blij met de afleiding die het werk me bood. Richard was de oudere en ervaren hoofdverkoper. Ik keek tegen hem op. Blijkbaar zag hij iets in me, want hij nam me onder zijn hoede en leerde me de fijne kneepjes van het verkoopvak. Ik voelde me op mijn gemak bij hem. Toen hij me aan het einde van mijn eerste jaar in de zaak ten huwelijk vroeg, zei ik ja. Het leven in de jaren daarna was eenvoudig en voorspelbaar en dat deed me goed. Langzaam aan krabbelde ik op.

Toen verkocht de eigenaar zijn zaak aan een grote electronicaketen en tot verbazing van velen werd ik als jonkie door het landelijk management aangesteld als bedrijfsleider van ons filiaal. Het ging zo goed dat ik later de leiding kreeg over meerdere filialen in de regio. Naarmate ik verder opklom in het bedrijf, daalde het humeur van Richard. Mijn succesvolle carrière voelde voor hem als de ultieme vernedering. Lange tijd was ik begripvol, maar na verloop van tijd begon ik me mateloos te ergeren aan zijn gefrustreerde opmerkingen, negatieve houding, woedeaanvallen en provocerende ziekmeldingen. Het laatste restje liefde verdween.

Ik vraag me af hoe hij zal reageren als ik hem vertel dat ik bij hem wegga. Hij gelooft dat kinderen de oplossing zijn, maar ik vermoed dat hij vooral hoopt dat hij dan mijn baan kan inpikken. Ik heb er genoeg van. Het is tijd om bij hem weg te gaan.

Binnenkort ligt de toekomst weer voor me open, de mogelijkheden maken me duizelig. Mijn gedachten gaan naar Marcel, ik was zo nerveus toen ik hem weer zag. We hebben elkaar lang ontweken, maar mijn gevoelens voor hem kan ik niet langer negeren.

8 februari 1985

Patrick

2

'Ring, ring! It's 7:00 A.M.! Move y'self to go again. Cold water in the face. Brings you back to this awful place.' Patrick draait het volume van zijn wekkerradio lager. 'Eindelijk!' mompelt hij voordat hij uit bed springt en voor de spiegel zijn warrige donkerbruine haren fatsoeneert. Hij trekt een schone zwarte spijkerbroek aan, wrijft een paar druppels aftershave op zijn wangen, grist het jasje dat hij een week eerder bij een hippe zaak in de stad heeft gekocht van de stoel en rent met twee treden tegelijk de trap af. In de keuken is het stil. Patrick tuurt door het raam om te zien of de auto van zijn vader op de oprijlaan staat, maar alleen de knalrode Mini Cooper van zijn moeder staat er opzichtig te fonkelen.

'Mam, waar ben je?' roept hij, maar het blijft stil. Met een diepe zucht opent hij de koelkast, pakt een fles cola en neemt een paar grote slokken. Uitgerekend vandaag, op de dag van zijn achttiende verjaardag, worden er schoolonderzoeken gehouden.

'Idioten,' moppert hij terwijl hij vier boterhammen uit de

broodzak schudt. Ze zijn keihard. Hoofdschuddend smeert hij er chocoladepasta op. Achter hem klinkt gestommel. Daar zul je d'r hebben. Hij draait zich om en ziet zijn moeder met een verfromfaaid slaapgezicht voor hem staan. Ze draagt een dikke, roze peignoir en haar geblondeerde haar piekt alle kanten op.

‘Patrick, wat ben je vroeg wakker!’ Haar doorrookte stem klinkt zwaar, als van een man.

‘Ja, mam. Schoolonderzoek vandaag, weet je nog?’

Uitdagend kijkt hij haar aan.

‘Natuurlijk weet ik dat nog, maar laat me je eerst feliciteren, grote zoon van me.’ Ze zet een stap in zijn richting. De lucht van sigaretten hangt om haar heen. ‘Gefeliciteerd met je verjaardag, lieverd. Nu ben je volwassen.’

Ze geeft hem drie zoenen en kijkt hem dan met een sentimentele blik aan.

Ziet hij daar tranen glinsteren in haar ogen? Patrick klemt zijn kaken op elkaar. Daar gaat ze weer. Blijkbaar doet zijn verjaardag haar vooral denken aan het feit dat ze zelf ook een jaartje ouder wordt. Toen hij nog klein was, had hij dat nog niet zo door, maar sinds ze het feest voor zijn elfde verjaardag had verpest met haar sentimentele gedoe, weigerde hij zijn verjaardag te vieren. Tot vandaag. Zijn volwassenheid zou een nieuw tijdperk inluiden en om daar zeker van te zijn had hij zijn moeder ervan weten te overtuigen dat ze te oud was voor het dorpscafé waar hij zijn verjaardag zou vieren. Hij duwt haar voorzichtig van zich af.

‘Achttien en dus oud genoeg voor een rijbewijs?’

Zijn moeder glimlacht.

‘Je vader is er niet, maar hij vroeg me je te vertellen dat je morgen mag beginnen met rijlessen.’

Yes, denkt Patrick. Maar er is meer. Toch?

‘En...?’

‘Als je voldoende haalt voor je schoolonderzoeken mag je binnenkort alvast een auto met hem gaan uitkiezen.’

Een intens gevoel van trots overvalt hem. Niet alleen is hij de eerste van zijn vriendengroep die zijn rijbewijs zal hebben, maar binnenkort zal er ook voor hem een vette bak op de oprijlaan staan. Niet zo’n achterlijk opgetuigde Opel Manta zoals al die boeren hier in de omgeving hebben, maar een gloednieuwe Mercedes of BMW die met gemak 200 kilometer per uur haalt, net zoals die van zijn vader. Wat zullen zijn vrienden jaloers zijn.

Wanneer hij op zijn opgevoerde Puch langs de eindeloze akkers scheurt, verdwijnt zijn opwinding. Hij moet vandaag een voldoende halen voor Engels, anders komt de nieuwe auto in gevaar. Best een rotstreek van zijn ouwe om zo’n voorwaarde te verbinden aan een verjaardagscadeau. Als hij de school naderd geeft hij wat extra gas zodat de zwarte brommer knettert en gromt. Vanuit zijn ooghoeken ziet hij de gezichten van zijn klasgenoten op het schoolplein in zijn richting draaien.

Hij heeft zijn entree gemaakt.

Nog voordat hij zijn brommer heeft gestald, komt Ester op hem afgelopen, charmant wiebelend op onmogelijk hoge hakken.

‘Gefeliciteerd, Patrick,’ zegt ze verlegen voordat ze hem omhelst en zich tegen hem aandrukt. Hij krijgt het er warm van, maar Ester moet nog even wachten tot vanavond. Voorzichtig maakt hij zich los uit haar omhelzing en scant het schoolplein.

‘Schatje, heb je Laura gezien?’

Ester is meteen gealarmeerd.

‘Waarom? Heb je niet geleerd?’ vraagt ze met een verontwaardigd stemmetje.

Patrick geeft haar een geruststellende knipoog.

‘Ik ga haar zelf wel even zoeken. Tot straks, Es. Ik hoop dat ik vanavond eindelijk het cadeautje van je krijg waar ik al zo lang op wacht.’

Hij grijnst als hij haar wangen ziet kleuren.

Tot zijn ergernis houdt Laura zich schuil in het lokaal waar de examens worden afgenomen, en als hij aan het tafeltje achter haar gaat zitten is er geen tijd meer om haar aan te spreken. Het was hem in eerste instantie een raadsel waarom knappe meiden als Gwen en Ester bevriend waren met dit irritante betwettertje, maar toen hij in de smiezen kreeg wat voor voordelen die vriendschap met zich meebracht, was hij bereid geweest Laura te accepteren in zijn vriendengroep.

Hij leest de opgaven met stijgende wanhoop. Er is weinig bij dat hem bekend voorkomt. ‘Laura,’ fluistert hij.

Ze reageert niet. Patrick kijkt naar haar rug, haar lange krullende haar zit in de weg. Hij kan niets zien. Verdomme. Tussen zijn wimpers door kijkt hij naar de surveillant die aan de andere kant van het lokaal loopt. Snel tikt hij Laura tegen haar rug.

‘Laat eens lezen!’ fluistert hij iets harder. Tergend traag schuift ze opzij waardoor hij een blik op haar aantekeningen kan werpen. Snel overziet hij het rijtje a, b, c en d’s en slaat ze op in zijn geheugen. Hij begint te pennen. Als hij opkijkt voor de volgende serie zit ze weer normaal. Bij haar oksel is een zweetplek zichtbaar. Hij zucht hoorbaar.

‘Laura, ik ben nog niet klaar.’

Er gebeurt niets. Patrick laat zich onderuitzakken zodat hij met zijn voet tegen Laura’s stoel kan tikken. Ze krimpt ineen.

‘Laura, kom op!’ fluistert hij geërgerd. Wat flikt ze hem nu?

Hij denkt aan zijn auto. Waarom vindt zijn vader die cijfers toch zo belangrijk? Hij heeft zelf geen enkel diploma gehaald, en toch een prima handel opgezet?

Maar de laatste tijd is er iets aan de hand, dat merkt hij ook wel. Pa heeft dikke wallen onder zijn ogen en is weinig thuis. Vorige week zaterdag, toen Patrick diep in de nacht terugkwam van het stappen, trof hij zijn vader met een grauw gezicht achter een stapel paperassen aan. Patrick wilde voorbijlopen maar zijn vader hield hem tegen. Normaal gesproken was zijn pa een man van weinig woorden, maar toen was hij in een rare bui.

‘Ik heb altijd moeten knokken, jongen,’ begon hij sentimenteel. ‘Iedereen lachte me uit, maar ik hield vol. Met heel veel moeite is het me gelukt om een bedrijf op te bouwen.’

Patrick probeerde begripvol te kijken en vroeg zich intussen af wanneer hij naar bed kon gaan. Maar zijn vader was nog niet klaar.

‘Wil je weten wat ik vooral heb geleerd?’

Patrick knikte.

‘Dat respect veel meer waard is dan een groot huis, zwembad of snelle auto’s op de oprit.’

Hij zuchtte diep en liet de stapel papieren die voor hem lag door zijn vingers gaan. ‘Zorg dat je een diploma haalt en een eerlijk en respectabel vak leert, Patrick. Doe het anders dan je vader.’

Patrick kreunt gefrustreerd en kijkt weer naar Laura die nog steeds in dezelfde houding zit. ‘Laat me kijken,’ fluistert hij iets harder.

Net op het moment dat hij nog een keer tegen haar stoel wil trappen, schuift ze een stukje opzij waardoor hij een perfect

zicht op haar antwoordvel krijgt. Patrick strekt zich uit en scant razendsnel de antwoorden. Met zijn geheugen is helemaal niets mis, dat is duidelijk. Hij begint te pennen.

‘Meneer Van Kralingen en mevrouw De Laat, pak jullie spullen en meld je onmiddellijk bij de directeur,’ zegt de stem van de leraar vlak achter hem. Laura slaakt een gedempte kreet. ‘Shit,’ vloekt Patrick hard terwijl hij met veel misbaar opstaat en luidruchtig zijn spullen bijeenzoekt. Hij gaat echt niet naar de directeur. Met grote passen beent hij naar de uitgang en smijt de deur zo hard dicht dat die nog een tijdje natrilt in de sponningen.

Nadat hij voor de ingang van de school een sigaret heeft gerookt en merkt dat Laura hem niet volgt, start hij zijn brommer en rijdt naar het dorpsplein. Daar ploft hij neer op een van de houten bankjes rondom de fontein. Het bankje staat vol met namen van populaire bands. Hij pakt zijn zakmes en begint te kerven. Met het puntje van zijn tong uit zijn mond zet hij er *THE MAGNIFICENT SEVEN* bij. Vanaf nu is deze bank van hem en zijn vriendengroep.

Als hij gewoon in de stad was blijven wonen, was hij vermoedelijk nooit met zo’n samenraapsel van buitenbeentjes bevriend geraakt, maar in een dorp als dit moet je het nu eenmaal doen met wat er is. Het was niet erg moeilijk geweest om ze naar zijn hand te zetten toen hij twee jaar geleden als zittenblijver bij hen in de klas was gekomen. Ze waren overduidelijk onder de indruk van zijn huis, geld, grote bek en komaf. Het duurde niet lang voordat hij de boerenzonen Marcel en Guus zover kreeg dat ze de auto’s van hun ouders ‘leenden’ om hem naar de grote discotheken aan de andere kant van de grens te rijden. Koen kwam mee in hun kielzog: een ventje van een paar tur-

ven groot met een joekel van een doodskopring om zijn vinger. Patrick vond hem wel geinig, vooral omdat hij zo gemakkelijk op de kast te jagen was.

Gwen was het meest aan hem gewaagd. Zij intrigeerde hem meteen met haar wilde haren, roodgestifte lippen en enorme oorbellen. Ze leek minder onder de indruk van hem dan de rest. Na lang wikken en wegen besloot hij dat ze te gecompliceerd was om zijn vriendin te zijn, maar wel interessant voor zijn vriendenclub.

Als vriendin koos hij Ester, een lief, onzeker meisje dat onder zijn aandacht in een mum van tijd opbloeide tot een schoonheid. Patrick glimlacht. Hij kan tevreden zijn. Hoewel Laura nog steeds een onzekere factor vormt. Ze is te slim. Hij heeft het gevoel dat ze praatjes verspreid achter zijn rug, vooral bij de meisjes. Nog even. Na de examens heeft hij haar niet meer nodig.

Hij laat zich achterover zakken en staart naar de fontein die sputterend armzalige straaltjes water spuit, en daarna naar de huisvrouwen die aan de overkant van het plein hun dagelijkse boodschappen doen bij de supermarkt. Hij zucht diep, het wordt nog een lange dag. En een koude dag. Hij slaat zijn armen kleumend om zich heen. Maar één ding is zeker wat hem betreft: het feest gaat door vanavond.